

L'esperança és l'últim que es perd

Fa pocs dies coneixíem la sentència del més Alt Tribunal del País Valencià. Quatre magistrats del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana declaraven no ajustada a dret la resolució del director general de Medi Natural i d'Avaluació Ambiental en la qual denegava la sol·licitud d'Apaval de poder realitzar, amb totes les garanties necessàries, estudis científics sobre el denominat cistell malla. El primer que em va venir al cap eren els records de la meua infantesa. Les meues vesprades d'estiu preparant amb la meua família el parany i ajudant el meu oncle David a fer gàbies per als tords que amb tanta estima havien estat cuidant durant tot l'any els paranyers i que prompte cantarien i joquejarien als rodats, a mitjan octubre, el mateix dia del sant de ma mare i la meua germana, el Pilar.

Mai he pogut entendre com aquella afició tan bonica, que va ser la millor escola mediambiental per a mi de ben menut i que els més majors ens ensenyaven com a ells els havien ensenyat els seus avantpassats, ha pogut convertir-se en un delictes. Quina barbaritat! És evident que els temps canvien, que les societats avancen i que el desenvolupament en molts àmbits que hem viscut ens permet adaptar moltes de les nostres pràctiques humanes a les exigències del moment. No estaven bé algunes pràctiques que eren tradició en el bou al carrer i, afortunadament, s'han prohibit i continuem fent bous. No estava bé la utilització de cartutxos de plom per a la caça de les aus aquàtiques perquè es va demostrar que produïa plumbisme i es va prohibir l'ús de la munició de plom; però, amb munició d'acer, es permet la caça d'aquàtiques amb el compliment de totes les seues normes. L'acampada a la muntanya de manera lliure provocava incendis devastadors cada any com a conseqüència de les imprudències humanes. Per això s'ha regulat; perquè no està prohibida l'acampada en general, es pot fer si es compleixen determinades normes.

Una societat democràtica sàvia i intel·ligent és la que busca avançar a través del consens, l'acord i la cerca d'alternatives. PROHIBIR SENSE MÉS NO ÉS MAI LA SOLUCIÓ, especialment quan el que es prohibeix és una manera d'ésser, una identitat, una història comuna, una tradició compartida transmesa generació rere generació. El parany és cultura, és tradició, és gastronomia, és coneixement del medi, és una manera més de sentir-nos valencians, de retrobar-nos en molts pobles del nostre país amb les nostres arrels. El 14 d'octubre de 2009, les Corts Valencianes aprovaven amb els vots favorables del PP, PSOE i BLOC la modificació legislativa de la Llei de caça que permetia, amb unes normes clares, la pràctica del parany: 82 vots a favor i 4 en contra. Un total de 3.500 persones acudírem a la porta del Palau a celebrar-ho. Mai tanta gent s'ha congregat en cap altra iniciativa. El meu amic i company Pasqual Batalla era el president d'Apaval en aquell moment, el van portar a coll com si fora un torero davant la porta de les Corts.

Des d'aquell moment, a pesar de la modificació de la Llei que pareixia la solució a tanta lluita i sofriment, les coses no han deixat d'empitjorar. L'esforç i el treball d'Apaval, ara presidit per Miguel Ángel Bayarri i el seu equip, ha sigut titànic per a adaptar-se al moment i defensar part de la nostra identitat. Quina llàstima que haja hagut de ser la justícia la que ens faça no perdre l'esperança! Per Pasqual Batalla, Manolo Chabrera, Pepe Sebastià... i tants que ens van deixar en l'esperança i la il·lusió de tornar a xiular davall d'una garrofera, hem de continuar lluitant en la defensa de les nostres tradicions!